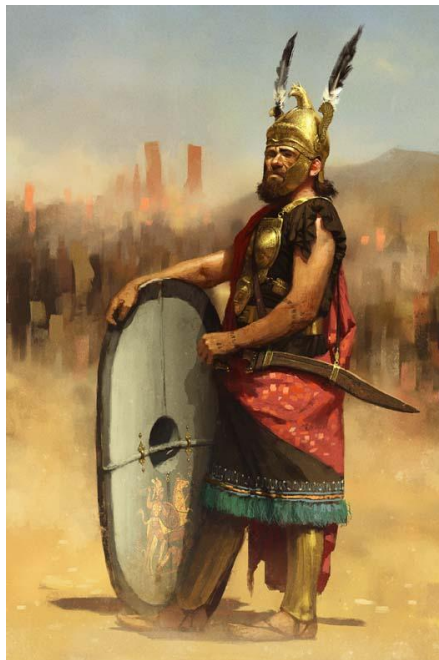

На Балкану, пре Грка живео је један стари народ

Весна Радоловић

14:30 24.05.2016.

НА БАЛКАНУ, ПРЕ ГРКА ЖИВЕО ЈЕ ЈЕДАН СТАРИ НАРОД...

НА БАЛКАНУ, ПРЕ ГРКА ЖИВЕО ЈЕ ЈЕДАН СТАРИ НАРОД...

Казану тврдњу, која се чини као да смо је начули у дубоком сну, разјашњава увјерљиво Грегор Данковски, професор грчког језика. Он у свом дјелу “Грци као племенски сродници Словена”, из 1828.године, наводи да је “Хомер писао познатим дијалектом прасловенског језика” и да је сам Платон тврдио да “Грци дуго нису разумевали ИЛИЈАДУ, него су имали учитеље који су је тумачили”.

Данковски у наставку подвлачи:

“Јасно је, да се још у Хомерово доба није правила никаква разлика између трачког и грчког језика... Хекатеј из Милета, који је живео 500 година пре Христовога рођења, сведочи на основу споменика његовог доба, да је у старини цела Грчка била настањена варварима. Атику су, тако, имали Трачани... Атињани су стога пореклом Трачани (Рашчани, преци Словена)... Страбон сматра ту појаву сасвим нормалном, јер, каже он, Трачани и Епирци живе до данас (19. година по Христу) поред Грка. А некада морала је Грчка бити њима настањена, пошто варвари још увек заузимају највећи део Грчке... Тако Трачани поседују Македонију...”

Ово казивање добија пуну увјерљивост, када се Данковски позива на “оца историје” – Херодота.

Херодот у својим списима тврди да је на Балкану прије Грка живио један стари народ који он назива “Варварима” и Пелазгима.

Те Пелазге, мирне и радине, покорили су грчки преци, који су на Јонска острва стигли као ратници семитско-етиопске расе, од којих су настали Елини, а потом Грци.

Херодот, истина, није назначио ко су били ти “варваро-Пелазги“, али каже да су се они “много пре Грка нашли на путу знања“ и да су они својим побједиоцима – Грцима, “били у много чему учитељи: научили их вјештини обрађивања земље, градњи путева, архитектури...”

Пелазги су им, такође, предали своју веру и азбуку. Њихов језик се прометнуо у грчки“.

По Херодоту, Грци су највећим дијелом и постали од тих “варвара“ – Пелазга.

“Ови тако (након потчињавања тих ‘варвара’ од малених постадоше велики и бројни“, каже он. “... Затим је“, цитира га Данковски, “настао грчки језик, употребљаван увек упоредо с тим варварским...”

И Платон, који је рођен неколико година након Херодотове смрти, у једном од својих дијалога наводи, да су и у његово доба, у Грчкој, жене “варварске“ говорчиле “варварским језиком“, јер су “оне боље од покорених мужева чувале традицију“.

Херодотово и Платоново спочитавање “варварског језика“ и Пелазга, о којима не говоре ко су, не само Данковски већ и више слависта – историјски и филолошки доказује:

“Да су ти тајанствени Пелазги, што су од Грка називани ‘варварима’, били антички Срби“.

“А пошто се грчки народ“, каже се даље, “бројчано повећавао на рачун погрчавања Пелазга – ништа толико није природно као помисао, да су ти ‘варваро-Пелазги – Срби‘ у новонастали грчки језик унијели не само своје лексичко богатство, већ и многе друге духовне одлике, због којих француски слависта Сипријан Робер и каже:

“Мноштво грчких митова може се објаснити само помоћу српских обичаја, веровања, предања ...“

Уз ово Роберово карактеристично и истанчано запажање, стоје и упозоравајуће ријечи Милоша С. Милојевића:

“Тек када се језик тог славног (грчког) народа буде ваљано проучио, откриће се ствари нечувене.“

Трагање је открило да се и латински језик, баш као и грчки, развио из пелазгијског.

Француски историчар Левек налази “фрапантну аналогију“ између латинског и словенских језика, па то објашњава тиме да су Пелазги преци Словена - антички Срби.

Трачко-фригијски шлем

На основу анализе и истицања упоредних примјера из “фрапантне аналогије” латинског и словенских језика, Левек закључује:

“Да је словенски (антички српски) дао прве и најстарије елементе латинском језику

– да су староседеоци Лацијума (гдје је зачет латински) били словенске расе
– да су се они тамо настанили у време, док се језик још ограничавао гогово само на изразе најпречих потреба“.

Грегор Данковски није се у свему сложио са својим савремеником Левеком, те при крају свог дјела “Грци као племенски и језички сродници Словена” пише: “Осећам се позваном, да мишљење господина Левека у овом предмету коригујем: Прво: Да су словенске (античких Срба) речи које се односе не само на основне потребе, већ и на истанчанија осећања, а и на више појмове, истог порекла са грчким, као и да је граматичка конструкција оба језика једна те иста.

Друго: Да је латински са словенским (српским) јединствен особито у речима, које су истовремено власништво и грчког“.

У прилогу овој корекцији Данковски наводи и примјере, а онда у закључку каже: “Следећа констатација би требало да јасно покаже степен сродности између словенског, грчког и латинског.

Јер од три рођене сестре:

Једна је остала верна наслеђеном матерњем језику (србски):

Друга је своје материнском језику дала највише знање (грчки):

Трећа је смешала свој матерински језик с једним страним језиком (латински)“.

Истраживања ће вјероватно докучити још много наслућених, нерасвијетљених или заборавом прекривених истина о језику и народу **СОРАБСКОМ, САРБАРСКОМ, СИБИРСКОМ – античком СРПСКОМ**, који, како неко од врлих слависта рече: **“долази из тако давне прошлости, да се чак ни време његовог постојања не може данашњим мјерилима установити“**

Диодор Сицилијски у својим списима тврди да су најстарије митолошке приче о Аргонаутима, Амазонкама, Атлантиди и другим “преузете од српских песника, Хомерових савременика, који су писали своје песме на пелазгијском језику и старим писмом“.

По њему, први пјесник који је писао пелазгијским језиком и старим писмом био је Орфеј, који је живио неколико вјекова прије Хомера.

Емил Бирнуф, којег смо упознали као сјајног znalца ВЕДА, предходнице сваког знаног пјесништва, истиче, такође, да орфичке химне не “спадају у власништво грчких предака и грчке традиције“. “Орфеј је“, каже он, “можда компоновао своје песме на самом првобитном језику – ведском“.

Дионисије са Сицилије, баш као и његов земљак Диодор и лингвиста Бирнуф, пориче припадност орфичких химни грчкој традицији. Он ни Орфеја не убраја у Грке. У једном од његових списа стоји:

“Орфеј је био Трачанин. Он је својим познавањем певања и поезије надлазио све људе, о којима је сачувано сећање. Састављао је славне песме, особито по складности стихова. У том погледу он је достигао такво савршенство, да му се приписује моћ да је лепотом својих песама и музике омамљујуће деловао не само на људе, већ и на животиње, птице, па и дрвеће... Био је највећи песник и музичар доба у којем је живео...“
(Књига IV, гл. 25.)

“Одликовао се и ученошћу, особито познавањем теологије. Путовао је и у Египат, где је стекао још велики број нових знања. Захваљујући свему томе, он је постао и најславнији човек свога времена доктрином о теологијама и мистеријама“.

И чувена Илијада није плод грчког језика.

У студији Олге Луковић читамо:

“... Сасвим је сигурно, да је ‘Илијада’ била писана језиком, који још није био грчки... Цела митологија у ‘Илијади’ трачког је порекла! Има само један народ који може тако да пева и тај народ још увек пева на исти начин; то су Срби! Не долазе узалуд научници из целог света да слушају српске гусле, како би објаснили извесне ‘хомерске проблеме’... Но, то је посебна студија“.

Орфеј са карактеристичном фригијском (бригијском) капом

(Драшко Шћекић: „Сораби“- одломак)

Извор: vesna.atlantidaforum.com